

Lasten bič ali le naravna megla v glavi?

Učasih ni treba vedeti, kam greš. Dovolj je, da si upaš obstati.

Ali imaš kdaj občutek, da si se popolnoma izgubil/a?

Kot da ti je na eni strani vse jasno in natančno veš, kaj naj bi bil tvoj naslednji korak. Trudiš se, poskušaš, delaš... in vendar energija nikakor ne steče. Tisti korak pa se odmika dlje in dlje, čeprav je ves čas tik pred nosom. Vedno na doseg, vedno le eno potezo stran.

In potem, počasi, začneš dvomiti v vse.
V svoje odločitve. V svoje želje. Vase.

In spet pride tisti že znani občutek izgubljenosti, ki te ne vodi nikamor.

Sama sem trenutno precej globoko v tem prostoru.

Kot nekakšen razkorak med starim in novim delom sebe – med tistim, kar poskuša zrasti, in tistim, kar me hkrati drži na mestu. Kakor opomin, kako hitro lahko zdrsnemo nazaj v pričakovanja družbe ali v navidezno breme okolice, ki se tiho nalaga na naša ramena.

A ko za trenutek obsediš v tišini, se zaveš, da to pogosto sploh niso pričakovanja drugih. To je tihi pritisk, ki si ga naložimo sami. Nevede. Nezavedno. Točka, kjer spoznaš, da si še vedno sam svoj bič – tisti, ki od sebe vedno znova zahteva popolnost, urejenost, produktivnost, nenehno aktivnost.

In potem pride trenutek, ko si končno upaš priznati – čeprav morda le v mislih, čisto potihó... ***Nimam pojma, kaj počnem.***

Kdaj si si nazadnje dovolil/a to priznati? Da ne veš točno, kam greš? Da zgolj stopaš iz trenutka v trenutek po svojih najboljših močeh?

In da se pri tem ne obsojaš – ampak se morda celo nasmehneš ironiji situacije, v kateri si pristal/a?

Jaz mislim, da sem danes prav tam.

Sedim v svojem fotelju, pišem misli v zvezek in poskušam ugotoviti, kaj se pravzaprav dogaja okrog mene. In ko pogledam skozi okno – dež, megla, težak dan – se lahko samo nasmehnem sama sebi. Nimam blage veze, kaj bom danes, kaj bom jutri. Trenutno je zmešnjava.

A po drugi strani... vse stoji na svojem mestu. Mogoče sem preprosto v ritmu narave. Mogoče je ta megla okoli mene samo odsev megle v meni. Morda je čas, da priznamo, da ima narava svoj tempo – in da ga imamo tudi mi. Da kdaj spustimo svoja nerealna pričakovanja, se ustavimo, zadihamo in smo hvaležni za to, kar je.

Ker ta trenutek zdaj... je edino, kar imamo. Vse ostalo je prihodnost in preteklost.

Kateri ironiji svoje situacije pa se ti danes lahko nasmehneš?

Hvala,

da si si vzela/a čas za to branje.

Ker vsak trenutek zase - šteje.

Z ljubeznijo,

Maja

Aurora Balance – Nisi sam